

¡Atraieu-me!

¡Atraieu-me! (Carta IV de Santa Clara a Agnès de Prega v. 30). Santa Clara ens obra el seu cor i fent-se seves les paraules del Càntic dels Càntics, intenta expressar amb un llenguatge simbòlic, la seva experiència mística. El seu anhel més profund de comunió amb Déu, la passió que sent per Jesús. Experiència d'amor que la sostenia i unificava totes les seves energies. Desitja ser atreta i córrer darrera els perfums de l'estimat. El pessebre i la Creu de Jesús, són l'aroma que l'atreuen i impregnen la seva vida. I l'experiència mística, mai es un recentrament tancat sobre sí mateix, sinó que sempre porta a l'altre. En Clara destaca la seva capacitat d'estimar Déu i d'estimar les germanes amb afecte cordial, un amor concret i quotidià, com també la capacitat de cultivar sentiments d'exquisida amistat. La vida de Clara és una vida autènticament evangèlica, de servei que l'omple de goig i de sentit.

Alguns punts per reflexionar personalment abans de la jornada de formació:

Tot i que, sens dubte, serà útil llegir els articles de la bibliografia, el que considero més interessant és llegir directament la IV Carta de Santa Clara. Ja la coneixem, però cada nova lectura ens aporta alguna novetat. Quan la rellegim demanant-nos: ¿Que em diu a mi? se'ns fa més propera i ens regala un nou tast de l'experiència de la germana Clara que pot alimentar, avui, la nostra espiritualitat.

Si et ve de gust, encara que avui dia estiguem poc avesats a escriure cartes, et convido a escriure'n una a Clara. Què li respondries si ella t'hagués escrit aquesta quarta carta a tu?

I si és del teu interès, com lectura complementaria, t'adjunto un fragment sobre la pregària del llibre, *Em dic Clara d'Assís* Gadi Bosch Pons, El Gra de Blat 212, Publicacions Abadia Montserrat 2010, p. 49-55. I una pregària per ajudar a iniciar la reflexió i deixar-te prendre pel Crist. També al final trobaràs la bibliografia que bàsicament he consultat.

SERÉ ALGUNA VEGADA EL PRIMER?

Anava a posar-me en camí, quan tu ja venies cap a mi.
Volia córrer cap a tu,
però vaig veure que corries per trobar-te amb mi.
Jo volia esperar-te,
però vaig saber que tu ja m'estaves esperant.
Volia buscar-te
i vaig veure que tu m'estaves buscant.
Vaig arribar a pensar: Eh, ja t'he trobat!,
però em vaig sentir trobada per tu.
Quan jo volia dir-te: T'estimo,
et vaig sentir dir: t'estimo tant!
Jo volia triar-te i tu ja m'havies triat.
Jo volia escriure't
quan una carta va arribar a les meves mans.
Volia viure en Tu i et vaig descobrir vivint en mi.

Clara, dona orant

*“Transforma’t per la contemplació
en imatge del Crist.”* Santa Clara 3Cta 13

M’agradaria parlar-te de la pregària encara que gairebé sigui inexplicable l’experiència orant de cada persona. Perquè en el fons, parlar sobre l’oració, és parlar de la comunicació amb Déu, de l’amor a Déu i la fe en Déu. Parlar d’oració és parlar de com estimem i vivim.

Pots trobar molts llibres que tracten sobre l’oració des de la teologia que la sosté fins a les formes de pregària més senzilles i habituals. Sense oblidar la riquesa de la tradició cristiana que compta amb molts testimonis orants, d’homes i dones al llarg dels segles. Aquí la meva pretensió és humil només et brindo el meu testimoni gairebé com a confidència a cau d’orella.

La pregària cristiana està tant connectada a Jesús i tant aferrada a la vida! Com ja t’he insinuat, l’essencial de l’oració, el que hi ha darrera i va més enllà de tot mitjà, és la comunicació, l’amor i la fe. Hi ha oració en la mesura en que hi hagi comunicació amb Déu, amor a Déu i fe en Déu. Al meu entendre l’únic Mestre veritable en l’oració cristiana és Jesús de Natzaret. L’essència de l’oració és la comunió i comunicació personal amb Déu, llavors podem parlar de formes de pregària, mètodes... En la nostra cultura d’avui hi ha una certa inflació del sagrat sense Déu que aïlla a les persones, sota el miratge de la pau o la tranquil·litat interior. La pregària cristiana neix de la pròpia condició de criatures i ens urgeix a apropar-nos a la realitat de dolor, mort, joia i vida dels altres. Cert que proporciona pau, goig... però provenen de Déu que quan estimem millora la vida de tothom. L’oració també s’ha de treballar i requereix decisió, dedicació i generositat per acostar-se al silenci de Déu i exercitar la paciència de recomençar cada dia, coses aparentment molt senzilles, que requereixen voluntat i amor. No es tracta només *de fer* pregària sinó, sobre tot, que la pregària *ens faci* més creients, persones més humanes, més espirituals i més compromeses mirant de viure com ho va fer Jesús.

Jesús és el centre que ens atreu i ens transforma per l’acció de l’Esperit en nosaltres. Amb la contemplació ens adherim al Crist. Així ho vaig escriure en una de les meves cartes:

*“Posa la teva ment en l’espill de l’eternitat, i posa la teva ànima en l’esplendor de la glòria, i el teu cor en la figura de la divina substància, i transforma’t totalment per la contemplació en la imatge de la divinitat”*¹.

Vull dir, senzillament, que fonamentis tot el teu ésser en Déu. Que estimis al Senyor amb tot el cor, amb tota l’ànima i amb totes les forces.

Jesús de Natzaret és *“la figura de la divina substància”*. Mira Jesús en l’espill de l’Evangeli, ressegueix els seus passos pels camins polsegosos de Galilea, segueix-lo a Jerusalem, porta amb Ell la creu, cerca el rostre del ressuscitat amagat en les ferides de la humanitat sofrent...

¹ 3Cta 13

Que la contemplació t'adhereixi a la persona de Jesús de tal manera que tu et transformis en imatge de Jesucrist, perquè com diu l'apòstol: “*tots nosaltres, sense cap vel a la cara, reflectim com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor, és a dir, de l'Esperit*”². Quan reses, per la fe, entres en comunió amb Déu, deixes que entri en la teva vida i, així, la vius en relació amb Ell. Pot semblar que resant només ets tu que fas quelcom, però de fet és la pregària que et fa a tu. Et dóna una fisonomia nova. Et transforma per dins i per fora, et divinitza i, alhora, t'humanitza. Cada dia recomences de bell nou la tasca de resar i és l'Esperit el qui fa reflectir en tu la glòria del Senyor. Glòria que sempre és do.

Potser no t'adonaràs dels tocs de gràcia que aniran esculpint el teu ésser interior. L'acció de l'Esperit no sol ésser espectacular, sinó callada i silenciosa. De manera gairebé incomunicable sentiràs en l'estança més íntima del cor “*el que experimenten els amics quan assaboreixen la dolçor amagada que el mateix Déu reserva des del principi pels qui l'estimen*”³.

Coneixeràs que el Senyor, sense fer soroll, ha passat per la teva vida quan sentis que s'aviva en tu, ni que sigui lleument, l'amor, l'alegria, la confiança... Cada cop, si fas més espai en el teu cor al misteri de Déu, esdevindràs més clara, més lluminosa... El qui és la Llum, secretament, t'omplirà de llum. I l'escamparà allà on li plagui, i com més li agradi de fer-ho. Respectant, açò sí, la teva llibertat i idiosincràsia. Només esperarà que tu li diguis, en un diàleg de consentiment, “que es faci en mi segons la teva Paraula”.

Què entens per oració? Com has après a pregar? Tens algú que t'acompanyi o amb qui compartir la teva recerca? Fas només pregàries o l'oració a poc a poc et va recreant de bell nou a tu? Com i quan preguntes?

BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

IV Carta de Clara a Agnès de Praga. *Escritos de Santa Clara y documentos complementarios*, OMAECHEVARRIA, IGNACIO, BAC Madrid 2004.

La Bíblia BCI, Barcelona 2008

VAIANI, CÉSAR, OFM, *Santa Clara de Asís en sus Escritos*, IV *Las Cartas*, Selecciones de Franciscanismo, vol. XXXII, n. 94 (2003) 112-140.

VAIANI, CÉSAR, OFM, *Santa Clara de Asís en sus Escritos. I. Introducción: Apuntes de Teología Espiritual*, Selecciones de Franciscanismo, vol. XXXI, n. 91 (2002) 27-45. També es poden trobar a: <http://www.franciscanos.org/estudios/vaianic1.htm>

TOLENTINO MENDONÇA, J., *Vers una espiritualitat dels sentits*, Fragmenta Editorial

² 2Co 3,18

³ 3Cta 14

